

Al frihandel er grøn

Det grønt-industrielle kompleks har kronede dage i Danmark. Ikke nok med at man har lokket politikerne til at opkræve milliardbeløb i PSO afgift til en retroteknologi som vindmøller, en politik som det miljøøkonomiske råd har vist ikke gavner klimaet en dyt. Desuden er man i stand til at skaffe sig statsstøttede jobs på bekostning af andre sunde dele af dansk erhvervsliv, som mister flere jobs end der skabes i den grønne sektor.

Nu vil man prøve at gentage "successen" på den globale bane. Senest udtrykt i Børsen den 10. juli, hvor Peter C. Brun fra Alliance of Sustainable Energy Trade taler for, at de såkaldt "grønne varer" skal fritages for told i de igangværende WTO forhandlinger.

Det lyder jo umiddelbart tilforladeligt, indtil man gør sig klart, at WTO's hovedopgave er at fjerne hindringer for verdenshandlen og ikke indføre dem ved at lave bureaukratiske regler for at skelne mellem "grønne" varer og andre varer.

Definitionen af en grøn vare bliver med sikkerhed en kamplads for lobbyister, der forsøger at rage mest muligt til sig på bekostning af andre dele af erhvervslivet. Simpelthen fordi de fleste grønne teknologier endnu er så primitive, at de ikke kan klare sig på markedets betingelser. Og det er åbenbart og desværre nemmere for "grønne" virksomhedsledere at lobbye sig til statsstøtte og særligt gode vilkår, end at udvikle og sælge et produkt, som kunden gerne vil købe uden statsstøtte.

Energivenlige pumper bliver ofte nævnt som en grøn vare. Der har ræson i den forstand, at ca. 10 % af verdens energi bliver brugt til pumpning. Så energisparepotentialet er åbenbart betydeligt.

Men "grønne" pumper er ikke gratis. De koster ofte en del (meget) mere i anskaffelse end mindre effektive pumper. Så ud fra virksomheds helhedssynspunkt kan det være en bedre forretning at anskaffe en traditionel pumpe. Det må stå frit for et samfund, om man ønsker at bruge sine penge på miljø, uddannelse, sundhed og ældrepleje. Og selv om man ønsker at bruge penge på miljø og energi er det langt fra sikkert, at investering i "grønne" pumper giver mest Bang-for-the-Buck.

Vi må ikke glemme, at den mest grønne pumpe af alle, er den, der slet ikke skal bruges. Hvorfor pumpe vand, hvis man kan lade være?

I mit erhverv, akvakulturen er miljølobbyen "kvælstoffikserede", dvs. helt bandsatte på at al kvælstofbelastning fra alle sektorer skal kommanderes ned uanset, hvad det koster og uanset om miljøpåvirkningen er betydelig eller helt marginal. Derfor ønsker man at reducere udledningen ved at recirkulere vandet. Det skal der bruges energi til således, at et fiskeanlæg nu bruger 2-3kwh pr. produceret kilo fisk alene i drift. Det er der hverken grøn eller økonomisk fornuft i, når der findes masser og lokaliteter både på land og i sær i havet, hvor fisken får tilført vand med vedvarende energi i form af gravitation eller vind- og tidevandsdrevne strømninger.

At bevæge sig ind i dette minefelt ved at foreslå at friholde grønne varer for told er håbløst.

I stedet skal man skabe forståelse for, at al told er skadelig, også for miljøet. Og bør afskaffes umiddelbart, og der skal ikke være særregler for den grønne lobby.

Sagen er jo, at fuld frihandel er godt for miljøet. Det skyldes, at den materielle produktion i en fri verden vil bevæge sig derhen, hvor der er de bedste naturgeografiske betingelser for en produktion med et minimalt

forbrug af ressourcer i form af areal, råstoffer, vand & energi, og dermed det relativt mindst mulige fodaftryk på naturen.

Det er f.eks. på grund af Golfstrømmen, at vi i Nordeuropa og især i Danmark har særligt gode naturgivne betingelser for landbrug, hvorfor det er dybt skadeligt, at mange såkaldt grønne kræfter alligevel forsøger at mobbe den biologiske produktion ud af Danmark.

Den grønne lobby modarbejder som bekendt og reelt frihandel, hvilket er tydeligt i forhandlingerne om frihandelsaftale mellem USA og EU. Især gælder det fødevareproduktionen, da man totalt har misforstået transportens rolle i denne. Skibstransport på globalt niveau koster ingenting i forhold til andre energiomkostninger ved den biologiske produktion. Den største transportomkostning til fødevarer går til bilen, der kører varerne hjem fra supermarkedet. Køb gerne lokalt for oplevelsens skyld. Men naturen gavner det ikke.

WTO skal bruge sine ressourcer på at øge frihandlen verden på alle mulige måder. Og ikke på at indføre kunstige skel mellem varer for at tækkes grønne lobbyister.